

порѣчиата на Марица и Места. А всѣко езеро си имало и „стопанинъ“, който властвувалъ безотговорно въ своето малко водно царство. Въ другитѣ езера той не се намѣсвалъ, но надъ своето бдѣлъ денонощно и допускалъ да се нагазятъ бистритѣ води на езерото му само следъ заплащане на опредѣлената дань — остатъкъ отъ нѣкаква служба въ честь на езерния богъ. По-сетне водниятъ градъ станалъ „господарь“, „стопанинъ“ (или „сайбия“ по турски), а свещената служба се превърнала въ обичаенъ данъкъ. Този обичай особено ревниво се спазвалъ отъ пастиритѣ при плаване на стадата си преди стрижене.

Между рилскитѣ пастири билъ нѣкога си и младиятъ шилегарь Манчу, или Манджу, както го изговарятъ българитѣ-мохамедани (помаци) отъ Якоруда.

Манчу пасѣлъ своитѣ шилета изъ Селска вапа. Така се наричатъ изворитѣ на планинския потокъ *Ропалица*, сгушени между великанитѣ *Манчу*, *Юрушкичалъ* и *Пъсоклива-вапа*. Между тѣхъ има и нѣколко красиви езера, които приказката, що сега разправяме, знае за много голѣми и дълбоки.

Дошелъ денътъ за плаване и стрижене на стадото. Но юначниятъ Манчу не иска да хвърли въ езерото обичайния данъкъ: комаче хлѣбъ, кривача соль и нѣкаква пара. Въ стари заблуди той не вѣрва и не иска да изпълнява. Не иска да се подчини на езерния стопанинъ, който билъ до половина човѣкъ, а надолу риба.

Безъ много да се колебае, Манчу подкарва своето стадо къмъ синитѣ води на езерото и радостно подвиква. Следъ звънчатия овенъ съ вити рокове се навърлило въ езерото цѣлото стадо. Но навънъ никоя овца вече не може да излѣзе. Мами ги Манчу, вика, моли, ругае, ала стадото се върти изплашено изъ езерото и жалостно блѣе. Надува кавалъ, но пакъ безъ полза. Слисва се сърдцатиятъ Манчу и самъ нагазва въ езерото, като замахва заканително гега. Влѣзълъ, но не излѣзълъ